

Flerthal nu har dømt, at der kun er eet Tilfælde, man behøver at drøfte, kommer det med sine Overveielser til det Resultat — og det anser jeg for at være den bedste Tanke i det Hele —, at man skal gjøre et saadant Angreb fra en hvilken som helst Modstander saa farligt for denne som muligt. Samtidig med at erkjende denne Tankes fuldstændige Rigtighed, maa jeg dog sige det ærede Flerthal, at den ikke er ny, den har eksisteret fra Arildstid, lige fra det Dieblit, da Kampens Udfald afgjordes ved Næveslaget, og lige indtil Nutiden, da Krigskunsten spiller i de fineste Nuancer, altid har samme Regel været gjældende. Men da jeg læste dette, troede jeg, at det skulde sættes i Forbindelse med en Sætning, der følger bagefter — og efter den ærede Ordførers Udtalelser idag har jeg troet at forstaa det Samme — den nemlig: „og derved saa vidt mulig forhindre, at Angrebet overhovedet bliver ført imod os“. Dersom vi kunde gjøre Faren saa stor, at Vedkommende, der vilde angribe os, blev bange for overhovedet at gjøre et slikt Boveestykke, ja, saa vil jeg indrømme, at det var ganske fortrinligt; men jeg tror nu rigtignok, at det ærede Flerthal vugger sig i nogen Illusion i saa Henseende; thi hvad er den højeste Fare for Fjenden? Den højeste Fare for ham vil være den, at denne Operation, som altid maa være en Bioperation, mislykkes for ham (V. e. g. Nei, Nei!). So jeg beder om Forlæbelse, det er den højeste Fare, ja han kan vel misse nogle Folk, men det udsættes man jo altid for ved en krigersk Expedition. Men at Faren derfor ved de af Flerthallet foreslaaede Foranstaltninger skulde blive saa stor for Fjenden, at Frygten skulde afholde ham fra en sliq Operation i det Tilfælde, han anstaa den for fordelagtig, det tror jeg, er at vugge sig i en komplet Illusion. Den Maade, hvorpaa denne Fare nu skal fremkaldes, er ved, at det ærede Flerthal vil gjøre Sjælland til Landets Fæstning, og denne Fæstning skal da forsvares hovedsagelig ved Søværn og saa tildels ogsaa ved Landværn. Det ærede Flerthal mener nu, at de Bænde, som omgive Sjælland og den sjællandske Ogrube, ligesom Forholdene der overhovedet, særlig begunstige et efter Farvandenens Bestaaffenhed apasset Søforvar. Jeg tillader mig nu at tro, at denne Sætning ikke er rigtig. Det, at Forvarsmidlet maa være apasset efter Farvandenene, er selvfølgelig klart, det maa det altid være, men at Forholdene overhovedet egentlig skulde begunstige Søforvar med en mindre Flaade, er Noget, som jeg i sin hele Almindelighed betvivler. Hvad er nemlig Betingelserne for, at et Forvar tillands som ogsaa et Forvar tilvands af den Svagere lige over for den Stærkere, og af en vis Rayon, thi det er jo det, hvorom Tælen her er, skal kunne siges at være gunstige? Det er for det Første, at Forvareren har indre Linier, paa hvilke han er i Stand til at bevæge sig ad en kortere Vej og altsaa hurtigere end Fjenden, som

maa bevæge sig paa de ydre Linier, saa at Forvareren kan være istand til dækket og uset at forene sin spredte Styrke og gaa frem til Angreb eller til at forstærke sig, hvor han under forandrede Forhold maa antages at være for svag. Det er det Ene. For det Andet maa han have mange og gode Steder, hvor han, saalænge Forholdene ere ugunstige, kan søge ind og finde Dækning. Nu spørger jeg, ere da Forholdene her paa Sjælland saaledes, at man kan sige, at disse to Momenter ere tilfredsstillende? Jeg tror, man maa svare Nei. Der findes ingen anden indre Linie end Bændene mellem Sjælland og de Syd for denne liggende Meer, og det vide vi Allesammen, at disse ikke ere passable undtagen for den allermindste Sødefension, vi have, saaledes at den Linie, hvorpaa Søforvaret i Store Belt og i Sundet skal forenes, kun er enten Nord om Sjælland eller Syd om Lolland-Falster og Møen, altsaa en temmelig betydelig og imod en overlegen Sømagt farlig Vej, der desuden er den samme, som Fjenden kan benytte. Og hvad det andet Punkt angaar, da ere de dækkede Tilflugtssteders Antal jo saa ringe, at der for Liden knapt kan siges at være noget fuldstændigt dækket, hvori jo ogsaa Grunden ligger til, at man vil søge at skabe den gennem flere af de foreslaaede Anlæg. Jeg tror derfor, at denne Sætning ikke er rigtig; men det forhindrer aldeles ikke, at jeg, saaledes som jeg ogsaa tidligere har viist, er af den Overbevisning, at Søværnet ved et Landgangsforøg vil kunne gjøre en overordentlig god Nytté ved at forurolige og opholde Fjenden og derved give Heren Tid til at naae Landgangspunktet, der trues. Lad os imidlertid nu ogsaa antage, at det Altsammen er rigtigt og klart, hvorledes vil saa Flerthallet opnaa dette Søforvar? Ved at bevilge tre store Skibe i Løbet af 10 Aar. Naar man nu imidlertid vender sig til den høitærede Marineministers Forslag angaaende Søværnets Ordning, ser man afkurat en lignende Plan. Han vil ogsaa have tre store Skibe byggede i 10 Aar, og hvad er hans Mening da dermed? Det er den, at det er den Minimumsstyrke, som Søforvaret maa have for tilfredsstillende at kunne udføre den mindre Rolle, som nu i den almindelige Bewidthed skulde være tildelt Søværnet. Det ærede Flerthal vil altsaa med de samme Midler, som den ærede Minister mener er Minimumsmidlerne for denne Anvendelse, forlange, at vor Flaade paa Grund af de fornævnte overordentlige Omstændigheder, som jeg slet ikke tror ere saa gode, skal udføre den større Opgave, og i denne større Opgave skal den ikke gives en forøget Støtte af Faren. Thi nu kommer et Punkt, hvormod jeg maa nedlægge en bestemt Protest. Det er det, der dernæst anføres, nemlig, „at man med de forhaandenværende og vøgende Kommunikationsmidler“ — de vøgende vil jeg foreløbigen lade ude af Betragtning, thi dem kan man da ikke bruge nu — „kan haabe